

Per una Església realment compromesa i sense privilegis

La polèmica creada al voltant del pagament per part de l'Església catòlica de l'Impost de Béns Immobles (IBI) hauria de servir per a una reflexió sobre les relacions Església-Estat que cal reformar en profunditat. D'altra banda, la reforma de l'IBI en relació amb l'Església hauria d'anar emmarcada en una reforma global d'aquest impost que clarifiqui entitats, serveis, tipus d'operacions comercials i tipus d'exempció. La complexitat, la casuística, la gran quantitat de béns patrimonials, fins i tot no censats i de diversos usos no sempre de servei públic, tant per part de l'Església catòlica com d'altres entitats, polítiques, sindicals, entitats amb finalitats no lucratives o altres, aconsellen un debat de fons, més que una reforma precipitada.

Des de Cristianisme al Segle XXI creiem que reclamar des de la jerarquia de l'Església catòlica l'exempció indiscriminada de l'IBI, quan milions de persones viuen moments duríssims, impossibilitades d'accedir a bens essencials com ara l'alimentació o l'habitatge; en temps com els actuals, de retallades en els salaris, o quan, d'altres persones, pel fet de no tenir regularitzada la seva situació administrativa, veuen trontollar el dret a la salut..

Considerem que aquesta reclamació, que en el fons cerca mantenir un *status quo* de privilegi i la defensa d'interessos particulars, és insolidària, inoportuna i poc evangèlica.

Pensem que ara més que mai cal una profunda reflexió si els cristians i cristianes del nostre temps volem ser fidels a l'esperit de Jesús, i proposem que (pel que fa al nostre país i a l' Estat espanyol) es considerin les següents qüestions:

1. Les relacions de l'Estat amb Església Catòlica han de ser les mateixes amb les quals es regula la relació de l'Estat amb les altres entitats privades. Ho exigeix la neutralitat de l'Estat i el respecte a la consciència del conjunt dels ciutadans. L'Església, per tant, hauria d'emparar-se sota la mateixa normativa legal que les altres entitats civils en relació als poder públics. No volem privilegis de cap mena.

2. Això suposa la denúncia del Concordat de 1953 que va consagrar el nacionalcatolicisme i en conseqüència els Pactes de gener de 1979, continuació del Concordat, que atorguen a l'Església un tracte de favor amb uns indiscutibles i enormes privilegis polítics, culturals i econòmics, dels quals l'IBI és només una petita part, a tall d' exemple els pactes van significar que en el període de 1978 a 1988 l' Estat aportés de manera directa amb càrrec als Pressupostos Generals de l' Estat, la quantitat de 587.000.000 €

3. Va ser a partir de l' any 1988 quan s'habilita l' Assignació del IRPF directa a l' Església mitjançant una casella que el contribuent podia marcar, en virtut de la qual un 0,5239% de la recaptació total del esmentat impost anava a finançar directament a l' Església, però amb el compromís que l' Estat complementaria transitòriament durant 3 anys, la quantitat que faltés per assegurar la cobertura de les necessitats; no sols no ha estat així sinó que davant de la insuficiència del coeficient de la Assignació Tributaria l' any 2007 es va decidir augmentar el percentatge al 0,7 %.

4. Les altres confessions religioses tan sols tenen l' avantatge de l' exempció de l' IBI, d' acord amb el tractament que es dona a les ONG, Sindicats, i Fundacions i Institucions de caràcter no lucratiu, i, certament, la seva supressió indiscriminada significaria per un costat deixar sense efecte l' únic benefici que tenen.

5. La neutralitat de l'Estat no suposa relegar la religió a l'àmbit del privat. Qualsevol ciutadà té dret a expressar públicament les seves creences o afinitats filosòfiques, polítiques, religioses, artístiques o esportives i a organitzar-se per expressar-les públicament. És obligació de l'Estat vetllar per la lliure expressió i respecte de totes elles sense diferències ni privilegis.

7. Com a cristians i cristianes, seguidors de Jesucrist, volem que la nostra Església, especialment la que es troba en les esferes de poder i jeràrquiques, prediqui amb l'exemple el missatge de Jesús. I que ho faci, no només des de les entitats d'església que des fa anys i ara més que mai, fan una gran tasca d'atenció humana, social i cristiana, sinó que segueixi el seu exemple, faci un gest actualment imprescindible, i posi –com han fet entitats com ara Càritas– el seu patrimoni al servei dels pobres.

Barcelona, 24 de juny de 2012